

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 20ής Μαρτίου 2018*

«Προδικαστική παραπομπή – Οδηγία 2003/6/ΕΚ – Πράξεις προσώπων που κατέχουν εμπιστευτικές πληροφορίες – Κυρώσεις – Εθνική νομοθεσία προβλέπουσα διοικητική κύρωση και ποινική κύρωση για τα ίδια πραγματικά περιστατικά – Ισχύς του δεδικασμένου αμετάκλητης αποφάσεως ποινικού δικαστηρίου επί της διοικητικής διαδικασίας – Αμετάκλητη αθωωτική απόφαση ποινικού δικαστηρίου με την οποία παύουν οι διώξεις για πράξεις προσώπων που κατέχουν εμπιστευτικές πληροφορίες – Αποτελεσματικότητα των κυρώσεων – Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Άρθρο 50 – Αρχή ne bis in idem – Ποινικός χαρακτήρας της διοικητικής κυρώσεως – Ύπαρξη μίας και της αυτής παραβάσεως – Άρθρο 52, παράγραφος 1 – Περιορισμοί στην αρχή ne bis in idem – Προϋποθέσεις»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-596/16 και C-597/16,

με αντικείμενο δύο αιτήσεις προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Corte suprema di cassazione (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Ιταλία) με αποφάσεις της 27ης Μαΐου 2016, οι οποίες περιήλθαν στο Δικαστήριο στις 23 Νοεμβρίου 2016, στο πλαίσιο των δικών

Enzo Di Puma

κατά

Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) (C-596/16),

και

Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

κατά

Antonio Zecca (C-597/16),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, A. Tizzano, Αντιπρόεδρο, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, T. von Danwitz (εισηγητή), A. Rosas και E. Levits, προέδρους τμήματος, E. Juhász, J.-C. Bonichot, A. Arabadžiev, S. Rodin, F. Biltgen, K. Jürimäe, K. Λυκούργο και E. Regan, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Campos Sánchez-Bordona

γραμματέας: R. Schiano, διοικητικός υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 30ής Μαΐου 2017,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο E. Di Puma, εκπροσωπούμενος από τους A. Frangini, F. Belloni και L. Vozza, avvocati,
- ο A. Zecca, εκπροσωπούμενος από τους M. Gariboldi και A. Cabras avvocati,
- η Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob), εκπροσωπούμενη από τους S. Providenti, R. Vampa και P. Palmisano, avvocati,
- η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την G. Palmieri, επικουρούμενη από την G. Galluzzo και τον P. Gentili, avvocati dello Stato,
- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους T. Henze και D. Klebs,
- η Πορτογαλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους L. Inez Fernandes, M. Figueiredo και F. Costa Pinto,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους V. Di Bucci, R. Troosters και T. Scharf,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2017,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Οι αιτήσεις προδικαστικής αποφάσεως αφορούν την ερμηνεία του άρθρου 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) και της οδηγίας 2014/57/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Απριλίου 2014, περί ποινικών κυρώσεων για την κατάχρηση αγοράς (οδηγία για την κατάχρηση αγοράς) (ΕΕ 2014, L 173, σ. 179).
- 2 Οι αιτήσεις αυτές υποβλήθηκαν στο πλαίσιο δύο ένδικων διαφορών και δη, πρώτον, μεταξύ του Enzo Di Puma και της Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (εθνικής επιτροπής κεφαλαιαγοράς, Ιταλία) (στο εξής: Consob), και, δεύτερον, μεταξύ της Consob και του Antonio Zecca, με αντικείμενο τη νομιμότητα διοικητικών προστίμων τα οποία επιβλήθηκαν για πράξεις προσώπων που κατείχαν εμπιστευτικές πληροφορίες.

Το νομικό πλαίσιο

Η ΕΣΔΑ

- 3 Το άρθρο 4 του πρωτοκόλλου 7 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), με τίτλο «Δικαίωμα κάθε προσώπου να μη δικάζεται ή τιμωρείται δύο φορές για το ίδιο αδίκημα», ορίζει τα εξής:

«1. Κανένας δεν μπορεί να διωχθεί ή να καταδικασθεί ποινικά από τα δικαστήρια του ίδιου κράτους, για μια παράβαση για την οποία ήδη αθώωθηκε ή καταδικάστηκε με αμετάκλητη απόφαση σύμφωνα με τον νόμο και την ποινική δικονομία του κράτους αυτού.

2. Οι διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου δεν εμποδίζουν την επανάληψη της διαδικασίας, σύμφωνα με το νόμο και την ποινική δικονομία του κράτους για το οποίο πρόκειται, εάν υπάρχουν αποδείξεις νέων ή μεταγενέστερων της απόφασης γεγονότων, ή υπήρξε θεμελιώδες σφάλμα της προηγούμενης διαδικασίας, που θα μπορούσαν να επηρεάσουν το αποτέλεσμα της υπόθεσης.

3. Καμιά απόκλιση από αυτό το άρθρο δεν επιτρέπεται με βάση το άρθρο 15 της Σύμβασης.»

Το δίκαιο της Ένωσης

4 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/6/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 28ης Ιανουαρίου 2003, για τις πράξεις προσώπων που κατέχουν εμπιστευτικές πληροφορίες και τις πράξεις χειραγώγησης της αγοράς (κατάχρηση αγοράς) (ΕΕ 2003, L 96, σ. 16), ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη απαγορεύουν στα πρόσωπα που αναφέρονται στο δεύτερο εδάφιο και τα οποία είναι κάτοχοι εμπιστευτικών πληροφοριών, να χρησιμοποιούν τις πληροφορίες αυτές για να αποκτήσουν ή να διαθέσουν, ή για να προσπαθήσουν να αποκτήσουν ή διαθέσουν, για λογαριασμό τους ή για λογαριασμό τρίτων, αμέσως ή εμμέσως, χρηματοπιστωτικά μέσα που αφορούν οι πληροφορίες αυτές.

Το πρώτο εδάφιο εφαρμόζεται σε όλα τα πρόσωπα που κατέχουν αυτές τις πληροφορίες:

[...]

γ) λόγω της πρόσβασης που έχουν στις πληροφορίες αυτές κατά την άσκηση της εργασίας, του επαγγέλματος ή των καθηκόντων τους,

δ) λόγω των εγκληματικών τους δραστηριοτήτων.»

5 Το άρθρο 3 της εν λόγω οδηγίας ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη απαγορεύουν στους υποκειμένους στην απαγόρευση του άρθρου 2:

α) να ανακοινώνουν εμπιστευτική πληροφορία σε άλλο πρόσωπο, εκτός εάν ενεργούν στα συνήθη πλαίσια άσκησης της εργασίας, του επαγγέλματος ή των καθηκόντων τους·

β) να συνιστούν σε άλλο πρόσωπο, ή να το παρακινούν, βάσει εμπιστευτικής πληροφορίας, να αποκτήσει ή να διαθέσει τα χρηματοπιστωτικά μέσα που αφορά η πληροφορία αυτή.»

6 Το άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/6 προβλέπει τα εξής:

«Με την επιφύλαξη του δικαιώματος των κρατών μελών να επιβάλλουν ποινικές κυρώσεις, τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν, σύμφωνα με την εθνική τους νομοθεσία, ότι μπορούν να λαμβάνονται τα κατάλληλα διοικητικά μέτρα ή να επιβάλλονται διοικητικές κυρώσεις κατά των προσώπων που ευθύνονται για τη μη συμμόρφωση με τις διατάξεις που θεσπίζονται δυνάμει της παρούσας οδηγίας. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε τα μέτρα αυτά να είναι αποτελεσματικά, ανάλογα και αποτρεπτικά.»

Το ιταλικό δίκαιο

7 Το άρθρο 184 του decreto legislativo n. 58 – Testo unico delle disposizioni in materia di intermediazione finanziaria, ai sensi degli articoli 8 e 21 della legge 6 febbraio 1996, n. 52 (νομοθετικού διατάγματος 58, ενιαίο κείμενο των διατάξεων σχετικά με τη χρηματοπιστωτική διαμεσολάβηση, κατά την έννοια των άρθρων 8 και 21 του νόμου της 6ης Φεβρουαρίου 1996, n° 52),

της 24ης Φεβρουαρίου 1998 (τακτικό συμπλήρωμα στην *GURI* αριθ. 71, της 26ης Μαρτίου 1998), όπως τροποποιήθηκε με τον *legge n. 62 – Disposizioni per l'adempimento di obblighi derivanti dall'appartenenza dell'Italia alle Comunità europee. Legge comunitaria 2004* (νόμο 62 περί διατάξεων σχετικά με την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν για την Ιταλία από το γεγονός ότι ανήκει στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες. Κοινοτικός νόμος του 2004), της 18ης Απριλίου 2005 (τακτικό συμπλήρωμα στην *GURI* αριθ. 76, της 27ης Απριλίου 2005) (στο εξής: TUF), που επιγράφεται «Κατάχρηση εμπιστευτικών πληροφοριών», ορίζει τα εξής:

«1. Τιμωρείται με στερητική της ελευθερίας ποινή διάρκειας ενός έως έξι ετών και με πρόστιμο ύψους από είκοσι χιλιάδες ευρώ έως τρία εκατομμύρια ευρώ όποιος, ενώ κατέχει εμπιστευτικές πληροφορίες λόγω της ιδιότητας του μέλους των διοικητικών, διευθυντικών, ή εποπτικών οργάνων του εκδότη, της συμμετοχής του στο κεφάλαιο του εκδότη, ή της εργασίας, της ασκήσεως επαγγέλματος ή καθηκόντων, περιλαμβανομένων και των δημοσίων:

- a) αγοράζει, πωλεί ή διενεργεί άλλες πράξεις, άμεσα ή έμμεσα, για ίδιο λογαριασμό ή για λογαριασμό τρίτων, επί χρηματοπιστωτικών μέσων χρησιμοποιώντας τις ως άνω πληροφορίες·
- b) γνωστοποιεί τις εν λόγω πληροφορίες σε άλλα πρόσωπα, εκτός εάν ενεργεί εντός του συνήθους πλαισίου ασκήσεως της εργασίας, του επαγγέλματος ή των καθηκόντων του·
- c) συνιστά ή παροτρύνει άλλα πρόσωπα, βάσει εμπιστευτικών πληροφοριών, να προβούν σε οποιαδήποτε από τις πράξεις οι οποίες απαριθμούνται στο στοιχείο a ανωτέρω.

2. Η προβλεπόμενη στην παράγραφο 1 ποινή επιβάλλεται σε όποιον, ενώ κατέχει εμπιστευτικές πληροφορίες λόγω της προπαρασκευής ή της εκτελέσεως παράνομων δραστηριοτήτων, τελεί οποιαδήποτε από τις πράξεις οι οποίες απαριθμούνται στην παράγραφο 1.

3. Το δικαστήριο δύναται να αυξήσει το ύψος του προστίμου έως το τριπλάσιο του [προβλεπόμενου ανώτατου ποσού] ή έως και το δεκαπλάσιο της αξίας του αντληθέντος από την παράβαση προϊόντος ή ωφελήματος, όταν, λαμβανομένων υπόψη της σοβαρότητας της παραβατικής συμπεριφοράς, των προσωπικών χαρακτηριστικών του παραβάτη ή της αξίας του αντληθέντος προϊόντος ή ωφελήματος, το ύψος του προστίμου δεν θα ήταν επαρκές έστω και αν επιβαλλόταν το ανώτατο ποσό.»

[...]»

- 8 Το άρθρο 187bis του TUF, το οποίο προστέθηκε με τον μνημονευόμενο στην προηγούμενη σκέψη νόμο της 18ης Απριλίου 2005, επιγράφεται «Κατάχρηση εμπιστευτικών πληροφοριών». Η διάταξη αυτή έχει ως εξής:

«1. Υπό την επιφύλαξη των ενδεχόμενων ποινικών κυρώσεων, όταν η πράξη συνιστά ποινικό αδίκημα, τιμωρείται με διοικητική χρηματική ποινή ύψους από εκατό χιλιάδες ευρώ έως δεκαπέντε εκατομμύρια ευρώ όποιος, ενώ κατέχει εμπιστευτικές πληροφορίες λόγω της ιδιότητας του μέλους των διοικητικών, διευθυντικών, ή εποπτικών οργάνων του εκδότη, της συμμετοχής του στο κεφάλαιο του εκδότη ή της εργασίας, της ασκήσεως επαγγέλματος ή καθηκόντων, περιλαμβανομένων και των δημοσίων:

- a) αγοράζει, πωλεί ή διενεργεί άλλες πράξεις, άμεσα ή έμμεσα, για ίδιο λογαριασμό ή για λογαριασμό τρίτων, επί χρηματοπιστωτικών μέσων χρησιμοποιώντας τις ως άνω πληροφορίες·
- b) γνωστοποιεί τις εν λόγω πληροφορίες σε άλλα πρόσωπα, εκτός εάν ενεργεί εντός του συνήθους πλαισίου ασκήσεως της εργασίας, του επαγγέλματος ή των καθηκόντων του·
- c) συνιστά ή παροτρύνει άλλα πρόσωπα, βάσει εμπιστευτικών πληροφοριών, να προβούν σε οποιαδήποτε από τις πράξεις οι οποίες απαριθμούνται στο στοιχείο a ανωτέρω.

2. Η προβλεπόμενη στην παράγραφο 1 ποινή επιβάλλεται σε όποιον, ενώ κατέχει εμπιστευτικές πληροφορίες λόγω της προπαρασκευής ή της εκτελέσεως παράνομων δραστηριοτήτων, τελεί οποιαδήποτε από τις πράξεις οι οποίες απαριθμούνται στην παράγραφο 1.

[...]

4. Η προβλεπόμενη στην παράγραφο 1 ποινή επιβάλλεται επίσης σε όποιον, ενώ κατέχει εμπιστευτικές πληροφορίες και γνωρίζει ή μπορούσε, επιδεικνύοντας συνήθη επιμέλεια, να γνωρίζει τον εμπιστευτικό χαρακτήρα τους, τελεί οποιαδήποτε από τις προβλεπόμενες στην ως άνω παράγραφο πράξεις.

5. Τα διοικητικά πρόστιμα που προβλέπουν οι παράγραφοι 1, 2 και 4 επαυξάνονται έως το τριπλάσιο του [προβλεπόμενου ποσού] ή έως και το δεκαπλάσιο της αξίας του αντληθέντος από την παράβαση προϊόντος ή ωφελήματος όταν, λαμβανομένων υπόψη των χαρακτηριστικών του παραβάτη ή της αξίας του αντληθέντος προϊόντος ή ωφελήματος, οι κυρώσεις δεν θα ήταν επαρκείς έστω και αν επιβαλλόταν το ανώτατο ποσό.

[...]»

9. Οι σχέσεις μεταξύ της ποινικής διαδικασίας και των διαδικασιών διοικητικού χαρακτήρα και ανακοπής διέπονται από τα άρθρα 187decies έως 187terdecies του TUF. Το εν λόγω άρθρο 187decies, που επιγράφεται «Σχέσεις με τη δικαιοσύνη», ορίζει:

«1. Ευθύς ως λάβει γνώση κάποιας από τις παραβάσεις του κεφαλαίου II, η εισαγγελική αρχή ενημερώνει αμελλητί τον πρόεδρο της [Consob].

2. Ο πρόεδρος της [Consob] διαβιβάζει στην εισαγγελική αρχή, με αιτιολογημένη έκθεση, τα αποδεικτικά έγγραφα που συνέλεξε στο πλαίσιο της έρευνάς του στην περίπτωση που αποκαλυφθούν στοιχεία από τα οποία εικάζεται η ύπαρξη παραβάσεως. Ο φάκελος διαβιβάζεται στην εισαγγελική αρχή το αργότερο έως το πέρας της έρευνας για τη διαπίστωση των παραβάσεων περί των οποίων διαλαμβάνουν οι διατάξεις του κεφαλαίου III του παρόντος τίτλου.

3. Η [Consob] και η δικαστική αρχή συνεργάζονται μεταξύ τους, και δια της ανταλλαγής πληροφοριών, με σκοπό να καταστεί ευχερέστερη η διαπίστωση των παραβάσεων του παρόντος τίτλου, ακόμη και όταν οι παραβάσεις αυτές δεν συνιστούν ποινικό αδίκημα. [...]».

10. Το άρθρο 187undecies του TUF, που επιγράφεται «Δυνατότητες της [Consob] στην ποινική διαδικασία» προβλέπει τα εξής:

«1. Στις διαδικασίες που αφορούν τα ποινικά αδικήματα των άρθρων 184 και 185, η [Consob] ασκεί τα δικαιώματα και τις δυνατότητες που παρέχει ο κώδικας ποινικής δικονομίας στους φορείς και τις ενώσεις που εκπροσωπούν τα συμφέροντα που υπέστησαν βλάβη από την παράβαση.

2. Η [Consob] μπορεί να παρασταθεί ως πολιτική αγωγή και να αξιώσει, ως αποζημίωση προς αποκατάσταση των ζημιών που προκλήθηκαν από την παράβαση στην ακεραιότητα της αγοράς, ποσό καθοριζόμενο από το δικαστήριο, και κατά δίκαιη κρίση, συνεκτιμώντας εν πάση περιπτώσει την ύπαρξη προσβολής έννομου αγαθού, τα προσωπικά χαρακτηριστικά του παραβάτη και την αξία του αντληθέντος από το αδίκημα προϊόντος ή ωφελήματος.»

11 Το άρθρο 187duodecies, παράγραφος 1, του TUF ορίζει τα εξής:

«Η διοικητική διαδικασία ελέγχου και η διαδικασία ανακοπής του άρθρου 187septies δεν δύνανται να ανασταλούν εκκρεμούσης της ποινικής διαδικασίας η οποία έχει ως αντικείμενο τα ίδια πραγματικά περιστατικά ή πραγματικά περιστατικά από τη διαπίστωση των οποίων εξαρτάται ο χαρακτηρισμός της πράξεως.»

12 Το άρθρο 654 του codice di procedura penale (ιταλικού κώδικα πολιτικής δικονομίας, στο εξής: CPP) ορίζει τα ακόλουθα:

«Εναντι του κατηγορουμένου, του πολιτικώς ενάγοντος και του αστικώς υπευθύνου που παρέστη ή παρενέβη στην ποινική διαδικασία, η αμετάκλητη καταδικαστική ή αθωωτική απόφαση ποινικού δικαστηρίου η οποία εκδόθηκε μετά από κατ' αντιμωλίαν διαδικασία έχει ισχύ δεδικασμένου στην αστική ή διοικητική δίκη, οσάκις αφορά δικαίωμα ή έννομο συμφέρον του οποίου η αναγνώριση εξαρτάται από τη διαπίστωση των ίδιων πραγματικών περιστατικών με αυτά που αποτέλεσαν αντικείμενο της ποινικής διαδικασίας, εφόσον τα διαπιστωθέντα πραγματικά περιστατικά κρίθηκαν κρίσιμα για την απόφαση του ποινικού δικαστηρίου και εφόσον το αστικό δίκαιο δεν επιβάλλει περιορισμούς επί της αποδείξεως της επίμαχης υποκειμενικής καταστάσεως.»

Οι διαφορές των κύριων δικών και τα προδικαστικά ερωτήματα

13 Με απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2012, η Consob επέβαλε διοικητικά πρόστιμα στους E. Di Puma και A. Zecca δυνάμει του άρθρου 187bis, παράγραφοι 1 και 4, του TUF.

14 Κατά την απόφαση αυτή, οι E. Di Puma και A. Zecca προέβησαν, κατά το 2008, σε πολλές πράξεις οι οποίες προϋπέθεταν την κατοχή εμπιστευτικών πληροφοριών. Ειδικότερα, απέκτησαν, στις 14 και 17 Οκτωβρίου 2008, 2 375 μετοχές της Permasteelisa SpA κάνοντας χρήση εμπιστευτικών πληροφοριών σε σχέση με το σχέδιο για την ανάληψη του ελέγχου της εταιρίας αυτής, πληροφοριών των οποίων ο A. Zecca είχε λάβει γνώση λόγω της εργασίας του και των καθηκόντων που ασκούσε στην Deloitte Financial Advisory Services SpA και των οποίων τον εμπιστευτικό χαρακτήρα δεν μπορούσε να αγνοεί ο E. Di Puma.

15 Οι E. Di Puma και A. Zecca προσέβαλαν την εν λόγω απόφαση ενώπιον του Corte d'appello di Milano (εφετείου Μιλάνου, Ιταλία). Με αποφάσεις της 4ης Απριλίου και της 23ης Αυγούστου 2013, το δικαστήριο αυτό απέρριψε την έφεση του E. Di Puma, ενώ έκανε δεκτή αυτήν του A. Zecca.

16 Ο E. Di Puma και η Consob άσκησαν αναίρεση κατά, αντιστοίχως, της πρώτης και της δεύτερης των αποφάσεων αυτών ενώπιον του Corte suprema di cassazione (Ανώτατου Ακυρωτικού Δικαστηρίου, Ιταλία). Ο E. Di Puma υποστήριξε ότι είχαν ασκηθεί εναντίον του ποινικές διώξεις ενώπιον του Tribunale di Milano (πρωτοδικείου Μιλάνου, Ιταλία) για τα ίδια πραγματικά περιστατικά με αυτά που του προσήπτε η Consob και ότι το δικαστήριο αυτό, με αμετάκλητη απόφαση εκδοθείσα κατόπιν των αποφάσεων του Corte d'appello di Milano (εφετείου Μιλάνου), απήγγειλε την αθώωσή του, για τον λόγο ότι τα στοιχειοθετούντα την παράβαση πραγματικά περιστατικά δεν είχαν αποδειχθεί. Ο A. Zecca, αναιρεσίβλητος στο πλαίσιο της δίκης με αντικείμενο την αναίρεση της Consob, επίσης επικαλέσθηκε αυτήν την αθωωτική απόφαση.

17 Αφού επισημαίνει ότι η εν λόγω αθωωτική απόφαση πράγματι αφορούσε τις ίδιες ενέργειες με αυτές για τις οποίες η Consob επέβαλε, με την απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2012, τα επίμαχα στο πλαίσιο των υποθέσεων των κύριων δικών διοικητικά πρόστιμα, το αιτούν δικαστήριο τονίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 654 του CPP, οι περιεχόμενες στην ίδια αυτή αθωωτική απόφαση παραδοχές ως προς την ανυπαρξία παραβάσεως καλύπτονται από την ισχύ του δεδικασμένου έναντι των διοικητικών

διαδικασιών. Φρονεί, εντούτοις, ότι οι διαφορές των οποίων έχει επιληφθεί δεν μπορούν να επιλυθούν βάσει μόνον της εθνικής νομοθεσίας, λαμβανομένης υπόψη της υπεροχής του άρθρου 4 του πρωτοκόλλου 7 της ΕΣΔΑ και του άρθρου 50 του Χάρτη έναντι της νομοθεσίας αυτής.

- 18 Εν προκειμένω, όσον αφορά το άρθρο 4 του πρωτοκόλλου 7 της ΕΣΔΑ, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι το γεγονός ότι η ίδια πράξη καταχρηστικής εκμεταλλεύσεως εμπιστευτικών πληροφοριών επισύρει, δυνάμει των άρθρων 184 και 187bis του ΤΥΕ, τόσο ποινικές κυρώσεις όσο και διοικητικά πρόστιμα ενδέχεται να συνιστά παράβαση της αρχής *ne bis in idem* που κατοχυρώνεται στο εν λόγω άρθρο 4, όπως έχει ερμηνευθεί από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, ιδίως με την απόφαση της 4ης Μαρτίου 2014, *Grande Stevens* κ.λπ. κατά Ιταλίας (ECLI:CE:ECHR:2014:0304JUD001864010). Συγκεκριμένα, τέτοια διοικητικά πρόστιμα έχουν, λόγω του νομικού χαρακτηρισμού τους στο εθνικό δίκαιο, της φύσεώς τους και της βαρύτητάς τους, ποινικό χαρακτήρα. Περαιτέρω, η επίμαχη στο πλαίσιο των υποθέσεων των κύριων δικών σώρευση διώξεων και ποινικών και διοικητικών κυρώσεων αφορά την ίδια παράβαση, υπό την έννοια ότι έχει ως αντικείμενο τα αυτά πραγματικά περιστατικά.
- 19 Όσον αφορά το άρθρο 50 του Χάρτη, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ως προς το κατά πόσον αυτό απαγορεύει επίσης μια τέτοια σώρευση διώξεων και κυρώσεων. Συγκεκριμένα, δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/6, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να καταστέλλουν τις πράξεις προσώπων που κατέχουν εμπιστευτικές πληροφορίες με την επιβολή αποτελεσματικών, αναλογικών και αποτρεπτικών διοικητικών κυρώσεων. Συνεπώς, κατά τη διάταξη αυτή, οι αρμόδιες εθνικές αρχές οφείλουν να εκτιμούν κατά πόσον μια διοικητική κύρωση η οποία σωρεύεται με ποινική κύρωση έχει αποτελεσματικό, αναλογικό και αποτρεπτικό χαρακτήρα.
- 20 Με την απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2013, *Åkerberg Fransson* (C-617/10, EU:C:2013:105, σκέψεις 34 και 36), το Δικαστήριο έκρινε, αφενός, ότι το άρθρο 50 του Χάρτη απαγορεύει την άσκηση, μετά την επιβολή απρόσβλητης πλέον φορολογικής κυρώσεως έχουσας ποινικό χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου αυτού, ποινικών διώξεων για τα ίδια πραγματικά περιστατικά κατά του αυτού προσώπου, αλλά, αφετέρου, ότι απέκειτο στον εθνικό δικαστή να καθορίσει εάν οι εναπομένουσες διοικητικές κυρώσεις είναι αποτελεσματικές, αναλογικές και αποτρεπτικές. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας αυτής, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται εάν το άρθρο 50 του Χάρτη πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιτρέπει την εξακολούθηση διαδικασίας για την επιβολή διοικητικού προστίμου κατόπιν αμετάκλητης αποφάσεως ποινικού δικαστηρίου, έχουσας ισχύ δεδικασμένου, με την οποία διαπιστώθηκε ότι δεν στοιχειοθετείται παράβαση, οσάκις η διαδικασία αυτή ενδέχεται να φαίνεται επιβεβλημένη για την εκπλήρωση της υποχρέωσης προβλέψεως αποτελεσματικών, αναλογικών και αποτρεπτικών κυρώσεων.
- 21 Κατά το δικαστήριο αυτό, μολονότι η αποτελεσματικότητα, η υπέρτερη ισχύς και η ενότητα του δικαίου της Ένωσης μπορούν να δικαιολογήσουν τη σώρευση διαδικασιών και κυρώσεων, εντούτοις ένας τέτοιος δικαιολογητικός λόγος εκλείπει όταν το αρμόδιο ποινικό δικαστήριο διαπίστωσε, με αμετάκλητη απόφαση, ότι τα πραγματικά περιστατικά από τα οποία εξαρτάται το υποστατό των δύο επίμαχων ποινικών και διοικητικών παραβάσεων δεν αποδεικνύονται. Περαιτέρω, το γεγονός, στην τελευταία αυτή περίπτωση, ότι εξακολουθεί η διαδικασία για την επιβολή διοικητικού προστίμου συνεπάγεται τον κίνδυνο εκδόσεως αντιθέτων αποφάσεων και, συνεπώς, υπάρχει το ενδεχόμενο αμφισβήτησεως της ισχύος του δεδικασμένου με την οποία περιβάλλεται η αμετάκλητη απόφαση του ποινικού δικαστηρίου. Εντούτοις, οι επιμέρους κανόνες εφαρμογής της αρχής του δεδικασμένου πρέπει να τηρούν την αρχή της αποτελεσματικότητας.

- 22 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Corte suprema di cassazione (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
- «1) Έχει το άρθρο 50 του [Χάρτη] την έννοια ότι, εφόσον έχει διαπιστωθεί με αμετάκλητη απόφαση ότι δεν υφίσταται η συμπεριφορά που στοιχειοθετεί ποινικό αδίκημα, αποκλείεται, χωρίς να απαιτείται οποιαδήποτε περαιτέρω εκτίμηση από το εθνικό δικαστήριο, η κίνηση ή η συνέχιση, για την ίδια πράξη, μεταγενέστερης διαδικασίας με σκοπό την επιβολή κυρώσεων οι οποίες, λόγω της φύσεως και της βαρύτητάς τους, πρέπει να χαρακτηρισθούν ως ποινικές κυρώσεις;
- 2) Οφείλει το εθνικό δικαστήριο να λάβει υπόψη τα όρια των ποινών που προβλέπονται στην οδηγία [2014/57] κατά την εκτίμηση της αποτελεσματικότητας, της αναλογικότητας και της αποτρεπτικότητας των κυρώσεων, για να διαπιστώσει αν υφίσταται παραβίαση της προβλεπόμενης στο άρθρο 50 του [Χάρτη] αρχής *ne bis in idem*;»
- 23 Με απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου της 23ης Δεκεμβρίου 2016, αποφασίστηκε η συνεκδίκαση των υποθέσεων C-596/16 και C-597/16 προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

- 24 Εισαγωγικώς, πρέπει να τονιστεί ότι, μολονότι το πρώτο ερώτημα αφορά την ερμηνεία του άρθρου 50 του Χάρτη, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, μεταξύ άλλων, ως προς τη συμβατότητα του άρθρου 654 του CPP με το άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/6 και το θεμελιώδες δικαίωμα που κατοχυρώνεται στο εν λόγω άρθρο 50. Κατά το δικαστήριο αυτό, τυχόν ερμηνεία κατά την οποία αυτό το άρθρο 14, παράγραφος 1, θα απαιτούσε, παρά την αρχή *ne bis in idem*, την εξακολούθηση διαδικασίας για την επιβολή διοικητικού προστίμου, ακόμη και μετά από την έκδοση αμετάκλητης αθωωτικής αποφάσεως ποινικού δικαστηρίου έχουσας ισχύ δεδικασμένου, θα μπορούσε να ανατρέψει την αρχή του δεδικασμένου, σε αντίθεση προς όσα προβλέπει το άρθρο 654 του CPP.
- 25 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι, με το πρώτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, εάν το άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/6, εξεταζόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση προβλέπουσα ότι η διαδικασία για την επιβολή διοικητικού προστίμου δεν μπορεί να εξακολουθήσει κατόπιν αμετάκλητης αθωωτικής αποφάσεως ποινικού δικαστηρίου με την οποία διαπιστώνεται ότι τα πραγματικά περιστατικά που ενδέχεται να στοιχειοθετούν παράβαση της νομοθεσίας περί πράξεων προσώπων που κατέχουν εμπιστευτικές πληροφορίες, βάσει των οποίων είχε επίσης κινηθεί η διαδικασία αυτή, δεν αποδείχθηκαν.
- 26 Συναφώς, θα πρέπει να παρατηρηθεί ότι το άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/6, συνεξεταζόμενο με τα άρθρα 2 και 3 της οδηγίας, επιβάλλει στα κράτη μέλη να προβλέπουν αποτελεσματικές, αναλογικές και αποτρεπτικές διοικητικές κυρώσεις για τις παραβάσεις της απαγορεύσεως των πράξεων προσώπων που κατέχουν εμπιστευτικές πληροφορίες. Μολονότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής επιβάλλει απλώς στα κράτη μέλη την υποχρέωση να προβλέψουν διοικητικές κυρώσεις με αυτά τα χαρακτηριστικά, χωρίς να απαιτεί από αυτά να ορίσουν την επιβολή και ποινικών κυρώσεων εις βάρος εκείνων που εκμεταλλεύονται εμπιστευτικές πληροφορίες (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση της 23ης Δεκεμβρίου 2009, *Spector Photo Group και Van Raemdonck*, C-45/08, EU:C:2009:806, σκέψη 42), εντούτοις τα κράτη μέλη έχουν το δικαίωμα επίσης να προβλέψουν τη σώρευση ποινικών και διοικητικών κυρώσεων, τηρουμένων, εντούτοις, των περιορισμών που απορρέουν από το δίκαιο

- της Ένωσης και, μεταξύ άλλων, των περιορισμών που απορρέουν από την αρχή *ne bis in idem* που κατοχυρώνεται στο άρθρο 50 του Χάρτη, δεδομένου ότι αυτοί οι τελευταίοι είναι επιβεβλημένοι, δυνάμει του άρθρου του 51, παράγραφος 1, κατά την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης.
- 27 Εντούτοις, η επιβολή αποτελεσματικών, αναλογικών και αποτρεπτικών διοικητικών κυρώσεων, την οποία προβλέπει το άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/6 σε περίπτωση παραβάσεως της απαγορεύσεως πράξεων προσώπων που κατέχουν εμπιστευτικές πληροφορίες, προϋποθέτει ότι οι αρμόδιες εθνικές αρχές διαπιστώνουν πραγματικά περιστατικά που αποδεικνύουν την ύπαρξη, στη συγκεκριμένη υπόθεση, μιας τέτοιας πράξεως η οποία δύναται να δικαιολογήσει την επιβολή διοικητικής κυρώσεως.
- 28 Όμως, όπως προκύπτει από τη διάταξη περί παραπομπής, στο πλαίσιο των διαφορών των κύριων δικών, διαπιστώθηκε, μετά την ολοκλήρωση κατ' αντιμωλίαν ποινικής διαδικασίας, με αμετάκλητη ποινική απόφαση έχουσα ισχύ δεδικασμένου, ότι δεν αποδείχθηκαν τα στοιχεία που συνιστούν πράξη προσώπου κατέχοντος εμπιστευτικές πληροφορίες.
- 29 Το ζήτημα που τίθεται, ως εκ τούτου, στο πλαίσιο αυτό, είναι εάν το άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/6 αντιτίθεται σε εθνική διάταξη, όπως είναι το άρθρο 654 του CPP, που επεκτείνει στη διαδικασία για την επιβολή διοικητικού προστίμου την ισχύ του δεδικασμένου αυτών των γενόμενων στο πλαίσιο της ποινικής δίκης διαπιστώσεων περί των πραγματικών περιστατικών.
- 30 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι ούτε αυτό το άρθρο 14, παράγραφος 1, ούτε οποιαδήποτε άλλη διάταξη της οδηγίας 2003/6 διευκρινίζουν τις συνέπειες μιας αμετάκλητης αθωωτικής αποφάσεως ποινικού δικαστηρίου επί της διαδικασίας για την επιβολή διοικητικού προστίμου.
- 31 Περαιτέρω, λαμβανομένης υπόψη της σημασίας την οποία έχει η αρχή του δεδικασμένου τόσο στην έννομη τάξη της Ένωσης όσο και στις εθνικές έννομες τάξεις, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το δίκαιο της Ένωσης δεν απαιτεί να μην εφαρμόζονται εθνικοί δικονομικοί κανόνες βάσει των οποίων δικαστική απόφαση περιβάλλεται με την ισχύ του δεδικασμένου (βλ. υπό το πνεύμα αυτό, όσον αφορά την αρχή της αποτελεσματικότητας, αποφάσεις της 10ης Ιουλίου 2014, *Impresa Pizzarotti*, C-213/13, EU:C:2014:2067, σκέψεις 58 και 59, καθώς και της 6ης Οκτωβρίου 2015, *Târșia*, C-69/14, EU:C:2015:662, σκέψεις 28 και 29).
- 32 Εν προκειμένω, ουδεμία ιδιαίτερη περίπτωση των υποθέσεων των κύριων δικών, όπως αυτές περιγράφονται στη δικογραφία που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο, δικαιολογεί διαφορετική προσέγγιση από αυτήν που προκρίθηκε με την προμνησθείσα στην προηγούμενη σκέψη νομολογία. Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, μολονότι το άρθρο 654 του CPP επεκτείνει την ισχύ του δεδικασμένου ποινικής διαδικασίας στη διαδικασία για την επιβολή διοικητικής κυρώσεως, από το γράμμα της διατάξεως αυτής, όπως διευκρινίζεται από τη διάταξη περί παραπομπής, προκύπτει ότι η ισχύς του δεδικασμένου περιορίζεται στις πραγματικές διαπιστώσεις της ποινικής αποφάσεως η οποία εκδίδεται κατόπιν διαδικασίας κατ' αντιμωλίαν.
- 33 Εν προκειμένω, κατά το άρθρο 187undecies του TUF, η Consob έχει τη δυνατότητα να συμμετάσχει στην ποινική διαδικασία, ιδίως παριστάμενη ως πολιτικώς ενάγουσα, και πέραν τούτου υποχρεούται, δυνάμει του άρθρου 187decies του TUF, να διαβιβάσει στις δικαστικές αρχές τα αποδεικτικά έγγραφα που συνέλεξε κατά την άσκηση του ελέγχου της. Λαμβανομένων υπόψη των ρυθμίσεων αυτών, φαίνεται ότι η Consob μπορεί όντως να διασφαλίσει ότι μια καταδικαστική ποινική απόφαση ή, όπως στο πλαίσιο των υποθέσεων των κύριων δικών, μια αθωωτική ποινική απόφαση απαγγέλλεται αφού συνεκτιμηθεί το σύνολο των αποδεικτικών στοιχείων που έχει στη διάθεσή της η αρχή αυτή προκειμένου να προβεί στην επιβολή διοικητικού προστίμου δυνάμει του άρθρου 187bis του TUF.
- 34 Συνεπώς, η ισχύς του δεδικασμένου την οποία μια εθνική διάταξη αναγνωρίζει στις πραγματικές διαπιστώσεις μιας τέτοιας ποινικής αποφάσεως έναντι της διαδικασίας για την επιβολή διοικητικού προστίμου δεν εμποδίζει τη διαπίστωση και την επιβολή αποτελεσματικών κυρώσεων των

παραβάσεων της νομοθεσίας περί των πράξεων προσώπων που κατέχουν εμπιστευτικές πληροφορίες, στην περίπτωση κατά την οποία, βάσει της ποινικής αυτής απόφασης, αποδεικνύονται τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά.

- 35 Στην αντίθετη περίπτωση, η υποχρέωση, την οποία επιβάλλει στα κράτη μέλη το άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/6 να προβλέψουν αποτελεσματικές, αναλογικές και αποτρεπτικές διοικητικές κυρώσεις δεν μπορεί, λαμβανομένων υπόψη των προμνησθέντων στη σκέψη 31 της παρούσας απόφασης, να αναιρέσει την ισχύ του δεδουλευμένου την οποία έχει μια αθωωτική απόφαση ποινικού δικαστηρίου, δυνάμει εθνικής διατάξεως όπως είναι το άρθρο 654 του CPP, έναντι μιας διαδικασίας για την επιβολή διοικητικής κυρώσεως η οποία αφορά τα ίδια πραγματικά περιστατικά με αυτά τα οποία η εν λόγω απόφαση έκρινε ως μη αποδεδειγμένα. Η εκτίμηση αυτή δεν επηρεάζει τη δυνατότητα, που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, του πρωτοκόλλου 7 της ΕΣΔΑ, επαναλήψεως, εφόσον παρίσταται ανάγκη, της ποινικής διαδικασίας εάν υπάρχουν αποδείξεις νέων ή μεταγενέστερων της απόφασης γεγονότων, ή υπήρξε θεμελιώδες σφάλμα της προηγούμενης διαδικασίας, που θα μπορούσαν να επηρεάσουν το αποτέλεσμα της ποινικής υποθέσεως.
- 36 Υπό τις συνθήκες αυτές, το άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/6 δεν αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση όπως η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών.
- 37 Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από το άρθρο 50 του Χάρτη.
- 38 Συναφώς, από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι τα πραγματικά περιστατικά που προσάπτονται στους E. Di Puma και A. Zecca στο πλαίσιο των διαδικασιών για την επιβολή του επίμαχου στο πλαίσιο των υποθέσεων των κύριων δικών διοικητικού προστίμου είναι τα ίδια με αυτά βάσει των οποίων ασκήθηκαν οι κατ' αυτών ποινικές δίωξεις ενώπιον του Tribunale di Milano (πρωτοδικείου Μιλάνου). Επιπλέον, τα επίμαχα στο πλαίσιο των υποθέσεων των κύριων δικών διοικητικά πρόστιμα μπορούν, σύμφωνα με τα στοιχεία της δικογραφίας που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο, να ανέλθουν, δυνάμει του άρθρου 187bis του TUF, σε ποσό άνω του δεκαπλασίου του αντληθέντος από την παράβαση προϊόντος ή ωφελήματος. Συνεπώς, φαίνεται ότι επιδιώκουν κατασταλτικό σκοπό και ενέχουν αυξημένο βαθμό αυστηρότητας και, ως εκ τούτου, έχουν ποινικό χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 50 του Χάρτη (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, σημερινή απόφαση *Garlsson Real Estate*, C-537/16, σκέψεις 34 και 35), πράγμα που εναπόκειται εντούτοις στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.
- 39 Πρέπει να προστεθεί ότι, κατά το ίδιο το γράμμα του άρθρου 50 του Χάρτη, η παρεχόμενη από την αρχή *ne bis in idem* προστασία δεν περιορίζεται στην περίπτωση στην οποία το συγκεκριμένο πρόσωπο καταδικάστηκε με απόφαση ποινικού δικαστηρίου, αλλά καλύπτει και την περίπτωση στην οποία το πρόσωπο αυτό έχει αθωωθεί με αμετάκλητη απόφαση.
- 40 Φαίνεται συνεπώς ότι, σε περίπτωση όπως αυτή των υποθέσεων των κύριων δικών, η εξακολούθηση διαδικασίας για την επιβολή διοικητικού προστίμου ποινικού χαρακτήρα, στηριζόμενης στα ίδια πραγματικά περιστατικά, συνιστά περιορισμό του θεμελιώδους δικαιώματος που κατοχυρώνεται στο άρθρο 50 του Χάρτη (βλ., κατ' αναλογία, σημερινές αποφάσεις, *Menci*, C-524/15, σκέψη 39, και *Garlsson Real Estate*, C-537/16, σκέψη 41).
- 41 Ένας τέτοιος περιορισμός της αρχής *ne bis in idem* μπορεί εντούτοις να είναι δικαιολογημένος βάσει του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση της 27ης Μαΐου 2014, *Spasic*, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, σκέψεις 55 και 56, καθώς και σημερινές αποφάσεις, *Menci*, C-524/15, σκέψη 40, και *Garlsson Real Estate*, C-537/16, σκέψη 42).
- 42 Συναφώς, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι ο σκοπός της προστασίας της ακεραιότητας των χρηματοπιστωτικών αγορών και της εμπιστοσύνης του κοινού στα χρηματοπιστωτικά μέσα μπορεί να δικαιολογήσει τη σώρευση διώξεων όπως είναι αυτή που προβλέπεται από την επίμαχη στις κύριες δίκες εθνική ρύθμιση, οσάκις αυτές οι δίωξεις και αυτές οι κυρώσεις επιδιώκουν, για την επίτευξη του

συγκεκριμένου στόχου, πρόσθετους σκοπούς που έχουν ως αντικείμενο, ενδεχομένως, διαφορετικές πλευρές της αυτής επίμαχης παραβατικής συμπεριφοράς (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, σημερινή απόφαση *Garlsson Real Estate*, C-537/16, σκέψη 46).

- 43 Εντούτοις, η εξακολούθηση διαδικασίας επιβολής διοικητικού προστίμου ποινικού χαρακτήρα, όπως είναι οι επίμαχες στις υποθέσεις των κύριων δικών, κατόπιν της οριστικής περατώσεως της ποινικής διαδικασίας, υπόκειται αυστηρώς στον σεβασμό της αρχής της αναλογικότητας (βλ., στο ίδιο πνεύμα, σημερινή απόφαση *Garlsson Real Estate*, C-537/16, σκέψη 48). Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, σε αντίθεση προς την κατάσταση που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως της 26ης Φεβρουαρίου 2013, *Åkerberg Fransson* (C-617/10, EU:C:2013:105), στην οποία η ποινική διαδικασία είχε κινηθεί μετά την επιβολή φορολογικής κυρώσεως, οι υποθέσεις των κύριων δικών εγείρουν το ζήτημα κατά πόσον μπορεί να εξακολουθήσει μια διαδικασία για την επιβολή διοικητικού προστίμου ποινικού χαρακτήρα στην περίπτωση που διαπιστώθηκε, με αμετάκλητη αθωωτική απόφαση ποινικού δικαστηρίου, ότι τα πραγματικά περιστατικά που ενδεχομένως στοιχειοθετούσαν παράβαση της νομοθεσίας περί των πράξεων που προϋποθέτουν την κατοχή εμπιστευτικών πληροφοριών, βάσει των οποίων είχε επίσης κινηθεί η διαδικασία αυτή, δεν αποδείχθηκαν.
- 44 Σε περίπτωση όπως αυτή των υποθέσεων των κύριων δικών, η εξακολούθηση διαδικασίας για την επιβολή διοικητικού προστίμου ποινικού χαρακτήρα βαίνει προδήλως πέραν των όσων απαιτούνται για την επίτευξη του σκοπού που εκτίθεται στη 42 της παρούσας αποφάσεως, εφόσον υπάρχει αμετάκλητη αθωωτική απόφαση ποινικού δικαστηρίου διαπιστώνουσα ότι δεν στοιχειοθετείται η παράβαση η οποία επισύρει κυρώσεις κατά το άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/6.
- 45 Πράγματι, λαμβανομένης υπόψη μιας τέτοιας διαπιστώσεως, έχοντας ισχύ δεδικασμένου και έναντι της συγκεκριμένης διαδικασίας, η εξακολούθηση αυτής της τελευταίας φαίνεται να στερείται οποιουδήποτε ερείσματος. Επομένως, το άρθρο 50 του Χάρτη αντιτίθεται, στην περίπτωση αυτή, στην εξακολούθηση διαδικασίας για την επιβολή διοικητικού προστίμου ποινικού χαρακτήρα, όπως είναι οι επίμαχες στις κύριες δίκες, υπό την επιφύλαξη της δυνατότητας, η οποία υπομνήσθηκε στη σκέψη 35 της παρούσας αποφάσεως, επαναλήψεως, εφόσον παρίσταται ανάγκη, της ποινικής διαδικασίας εάν υπάρχουν αποδείξεις νέων ή μεταγενέστερων της αποφάσεως γεγονότων, ή υπήρξε θεμελιώδες σφάλμα της προηγούμενης διαδικασίας, που θα μπορούσαν να επηρεάσουν το αποτέλεσμα της υποθέσεως.
- 46 Βάσει του συνόλου των προεκτεθέντων, στο πρώτο ερώτημα προσήκει η απάντηση ότι το άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/6, εξεταζόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση κατά την οποία δεν μπορεί να εξακολουθήσει διαδικασία για την επιβολή διοικητικού προστίμου ποινικού χαρακτήρα κατόπιν αμετάκλητης αθωωτικής αποφάσεως ποινικού δικαστηρίου με την οποία διαπιστώνεται ότι τα δυνάμενα να στοιχειοθετήσουν παράβαση της νομοθεσίας περί των πράξεων που προϋποθέτουν την κατοχή εμπιστευτικών πληροφοριών, βάσει των οποίων είχε επίσης κινηθεί η διαδικασία αυτή, δεν αποδείχθηκαν.

Επί του δεύτερου ερωτήματος

- 47 Κατόπιν της απαντήσεως που δόθηκε στο πρώτο ερώτημα, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 48 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους των κύριων δικών τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαινεται:

Το άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/6/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 28ης Ιανουαρίου 2003, για τις πράξεις προσώπων που κατέχουν εμπιστευτικές πληροφορίες και τις πράξεις χειραγώγησης της αγοράς (κατάχρηση αγοράς), υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχει την έννοια ότι δεν αντίκειται σε εθνική ρύθμιση κατά την οποία δεν μπορεί να εξακολουθήσει διαδικασία για την επιβολή διοικητικού προστίμου ποινικού χαρακτήρα κατόπιν αμετάκλητης αθωωτικής αποφάσεως ποινικού δικαστηρίου με την οποία διαπιστώνεται ότι τα δυνάμενα να στοιχειοθετήσουν παράβαση της νομοθεσίας περί των πράξεων που προϋποθέτουν την κατοχή εμπιστευτικών πληροφοριών, βάσει των οποίων είχε επίσης κινηθεί η διαδικασία αυτή, δεν αποδείχθηκαν.

(υπογραφές)